

SZÁSZI ZOLTÁN

Kép, látszat, idő

Csáji Attilának

egy alig kilencéves fiú állt
ott bizonytalan kamaszkor előtti feszülésben
egy alig néhány hete tölcseéressé bombázott állomáson
Budapest Rákosmező

égnek álltak égtek a talpfák
rájuk ült a város meleget kívánó
sebzett angyala

az alig néhány hete tölcseéressé bombázott állomáson
lőhúst főztek vashordó fölé rakott rézkondérban
a hentes decentes mozdulatokkal kanyarította
piroslott alkonyhoz hasonló húsokat
állt az idő
álltak a vagonok
bennük az érkezés félelme
füst vasszagú álmok
messzeséget koptatott kerekek rozsdaizzadásán
dideregtek a holnapok

ez a nagyon metszett plasztikus világ
mélyen beleégett minden memória sejtbe
ez a nagyon idegen város ezzel a pörkölődött szaggal
máig él
máig ég

a fiú anyja régen meghalt
a fiú azt sem látta
mikor nőtt fel ő maga

már más az idő
új talpfákat raktak
már más az erő
gőzmozdonyok helyett villany taszítja el
a vagonokat a perontól
akkor még nem tudta
mi ez
már nem tudja
mettől s meddig az ide
s honnantól a túl

kezében maradt az ecset
és a perspektívába behajló
árnyékoktól már nem lehet magát a kisfiút látni

abból az irányból ahonnan most tud már nézni
nincs ereje sem az időnek
sem az érzésnek
feltupírozódtak a domboldalon az akácok
szőlősorok bő buja zöldje helyett szörтелен
halott mandulafák
alakoskodó bokrok tapogatták a hajló teret

most erre nyit rá most ez nyitja rá
most ez
meddig a most

itt lehetett volna mondjuk élni
itt nem lehetett volna mondjuk élni

hirtelen sötétet kivakarni a holból
krátert faragni a tó helyére
belelobbantani a színeket a formákba

hallgatni
mesélni nyugtalan derűvel várni
mi lesz ha

egy alig kilencéves fiú állt
bizonytalan és kamaszkor előtti feszülésben
egy alig néhány hete tölcséressé bombázott állomáson

s nem akarni megálmodni újra és újra azt a telet
ott állni kamasznak lenni
égett talpfák szagában

Minemű sorsban voltál annak előtte, vagy hogyan kerested életed?

vegyes technika, reflexfólia, 50×50 cm, 2011

